

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Veræ, & phantasticæ apparitionis discrimen & modus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

liter accessisse? Quis credat Gabrielem ad Dei matrem, alios Angelos ad Magdalenam in die Resurrectionis, vel ad Apostolos in Ascensione Christi, per phantasmam tantum locutos? Fuit ergo id, per quod daemones Euzæ, aut Christo, & boni Angeli Mariæ utriusque, ac Apostolis apparuerunt, aliquid externum, & aptum ad sensus eorum externos naturaliter immutandos. In hanc sententiam scribit S. Augustinus: *apparuisse hominibus Angelos in talibus corporibus, ut non solum videri, verum etiam tangi possent, verissima scriptura testatur.* S. Isidorus etiam modum explicans ait: *Angeli corpora, in quibus hominibus apparent, de supremo aëre sumunt, solidamque speciem ex caelesti elemento induunt, per quam humanis obtutibus manifestius deteguntur.*

S. Augustin.
lib. 15. de ci-
uit. cap. 23.
S. Isidor. lib. 5.
de summo
bono c. 10.

Indicium autem valde probabile, ad imaginariam & externam apparitionem discernendam à S. Thoma illud est traditum, quod ea, quæ solum per imaginariam apparitionem, aut per illusionem sensuum fiunt, tantum quoque appareant illi homini, qui specialiter illuditur, non tamen communiter ab omnibus videantur: externam autem apparitionem alij etiam indifferenter intueantur. Quod indicium ita verum est, ut tamen non sit necessarium. Potest enim interdum Spiritus exterius alicui visibiliter se obijcere, ut oculis conspiciatur ab ipso solo, alijs circumstantibus nihil videntibus. Quo pacto viri illi, qui comitabantur Paulum, stabant stupefacti audientes quidem vocem Christi, neminem autem videntes. Et Daniel, *Leuani*, inquit, *oculos meos & vidi*, ubi subiungit, *vidi autem ego Daniel solus visionem, porro viri, qui erant mecum, non viderunt.* In quæ verba Pererius monet, in potestate Angelorum esse, cum in assumptis corporibus apparent, sui aspectum, quibus volunt, vel exhibere, vel denegare. Quæ autem id virtute, faciunt? SS. Angelos ait Suarez, id facere posse virtute diuina, *quia forte in assumptis corporibus participant hanc proprietatem corporis gloriosi: nam istud per voluntatem anima potest se manifestare, cernendumque præbere uni, & non alijs, etiam si sint æquè propinqui, & nullum obstaculum interponatur, sicut in exemplo de vocatione Pauli Christus Dominus fecit, præsentiam suam Paulo concedendo, & eius socijs eandem subtrahendo.* Atqui hoc facere constat & malos Spiritus,

VIII.

Act. 9. 7.
Dan. 10.

Franc. Suar.
lib. 4. c. 33. de
Angelis.

M m m m qui

qui in acie astant vni à quo videntur, & non ab alijs etiam presentibus millibus. Quin ipsas quoque sagas ac magos invisibiles reddunt, cum volunt. Quod utique non faciunt virtute diuina. Qua ratione igitur? Nimirum immutando mediū, & ponendo obstaculū impressioni specierum visibilium, quod potest Spiritus tanta celeritate facere; vt non impediat transitum specierum ad oculos eius, cui apparere vult; impediat vero transitum ad aliorum oculos, vt post Richardum docet, modò laudatus Pater.

Richard. in 2.
dist. 8. a. 2. q. 3.

IX.

Quin quoque ipse dæmon etsi videatur ab eo, quo cum agit, potest tamen, quædam latentis monstri indicia ad tempus subducere, quæ postea cogitur detegere, diuina providentia, in cautelam hominis, ita disponente. *Autor est Thomas Monachus, homo minimè malus, cuius ego fidem probitatemq; pluribus in rebus expertus didici, inquit Alexander ab Alexandro, qui serò mihi retulit, quòd cum in monasterio & sacris adibus, qua in Lucanis montibus sunt, cum pluribus iurgatus foret, & post immediæ ea conuicia & rixas, animo perturbato, inde se proriperet: cum per nemora iter solus intenderet, speciem hominis vultu terro, nigra barba, promissis tunicis, vultu adspèctusq; deformi & sauo, obuiam habuisse: quem cum compellaret, quid ille solus per deuia errabundus incederet, dixit equam, quo vectabatur, amississe, atq; in proximos campos illum euasisse credere: cumq; per sinus inuios equum unà questum pergeret, ad profluentem, in cuius alueo gurgites magni & formidabiles redundabant, deuenisse. Et cum Monachus, vt aquam traiceret, calceos sibi eximere appararet, illum magnopere coegisse, & peruicisse tandem, vt super spatulas suas ascenderet, potiusq; a se, qui corpore maior erat, vectaretur: qui acquiescens cum super illius spatulas, vt succollaretur monachus ascenderet, illeq; in aquam ingredi appararet, dum vada exquirat, illius pedes non humana, sed terræ & deformi specie conspexit. Quo animaduerso, terribili horrore percitus Deum, vt sibi præslo esset, acclamauit. Mox Dæmonem & diram illam speciem, diuino audito verbo, stridore querulo, & vi maxima, quam dici potest, ita è conspectu abijisse dicit, vt imminentem queroum ingenti impetu colliserit, ac per fractis ramis funditus euerterit, ipseq; consternatus atque exanimis diu iacuerit. Credo*

Alexand. ab
Alexand. l. 4.
Genial. dier.
cap. 19.